

090101 Nyårsdagen Ylva Rundberg

Jag sitter på en av bänkarna utanför Nakamtekyrkan i västra Etiopien i den ännu kyliga morgonluften och har min själ svep tätt omkring mig. Ännu finns det gott om plats här i bänkkvarteren utanför kyrkan, men inuti den är det redan ganska fullt. En av kyrkvårdarna som känner igen mig, frågar på en blandning av kroppsspråk, engelska och oromiffa om jag inte vill ha en plats i kyrkan, men jag tackar nej, för även om jag nu fryser lite vet jag hur skällande hett det bli inne i kyrkan om en halvtimme, när solen ligger på och det är fullpackat. Gudstjänsten börjar och fortfarande strömmar folk till, och jag sitter långtifrån ensam utanför kyrkan. Denna söndag är det nattvardsgudstjänst och när det är dags för utdelande har gudstjänstvårdarna ett milt sagt digert jobb att få det att flyta för alla de i kyrkan som är några hundra och vi utanför som är minst lika många ska gå fram till altaret för att få ta emot bröd och vin. Det tar sin tid, men det är tid för eftertanke och lovsång. Och när jag står där i kön fram mot altaret så blir bibelorden om gemenskap så oerhört tydliga. För jag som vit och främling, annars ofta privilegierad och alltid uppmärksam står strax bakom en kvinna som har skor av den allra billigaste och sämsta sorten, som är trasiga, och bakom mig går Tessfai en man som verkligen tillhör stadens ekonomiska elit. Och alla bär vi på samma längtan, samma önskan och samma hop att få tillhöra Jesus att få ta emot honom. Här är alla jordiska skillnader raderade.

Den gemenskapen som den morgonen delades i där, den gemenskapen som nattvardsbordet bjuder oss till är bara möjlig genom och i Jesu namn. Där blev orden som Paulus skriver till oss i dagens epistel: *Det är ingen skillnad på jude och grek; alla har de samma herre*, så oerhört verkliga. Och att vi är en enda kropp för vi delar ett och samma bröd, blev så mycket mer än ord, den gången, men också många andra gånger. Att räddningen ytterst inte finns i ekonomiska förutsättningar utan i Jesus, i en tro och ett hopp på honom, kan kanske inte illustreras tydligare än så här, med denna broder och syster i kön mot altaret.

I Jesu namn har mycket skett sen den dagen han bars fram för att omskåras och fick det, som ängeln förmedlat och Gud bestämt. Hur mycket fantastiskt som helst, stunder av uppenbar nåd, för i kraft av det namnet har människor fått tillbaka sina liv, människor har blivit upprättade och helade till kropp och själ. Ibland har det skett med buller och bång, men allt som oftast i det tysta. Det är ett kraftfullt namn, med ett minst lika kraftfullt och ett helt underbart löfte som kopplats till det. Löftet om att bli räddad. Något som vi inte förmår i oss själva, inga jordiska framgångar leder till lycka och ännu mindre till räddning, utan den finns bara hos Gud genom Jesus. Många är dem som försökt använda Jesu namn just till jordisk framgång och vinst, men ett värre missbruk är svårt att finna. Jesu namn är ett namn för välsignelse och räddning, för gemenskap och upprättelse.

Vi har inte ens kommit ett halvt dygn in på det nya året, därför finns det än goda möjligheter att göra detta år i våra liv till ett år i Jesu namn. Ett år när hans vilja får stå i centrum. För som Paulus skriver så är räddningen i Jesus något som vi själva måste vilja, vi måste själva välja att tillhöra honom, för löftet i Jesus är kopplat till att munnen bekänner och hjärtat tror. Låt tanken vända tillbaka till dem som stod med mig i nattvardskön i Nakamte. Kvinnan skulle så lätt ha kunnat säga, "Om Gud inte ger mig pengar och mat för dagen kan han inte vara en god och kärleksfull Gud!" Exakt hur denna okända kvinnan hade det ekonomiskt vet inte jag, men hennes kläder talade sitt tydliga språk att livet var en kamp. Men hon såg på

något vis att hennes hopp och räddning ändå fanns i Jesus, där blev förhoppningsvis hennes människovärdighet upprättad, men också fanns i tron ett hopp och ett löfte om en framtid. Jag tror ni alla får äta er mätta, men kvinnans situation är inte svår att översätta till våran egen, att det finns saker i livet, som vi är besvikna över, saker, som gör att vi undrar om hur kan Gud låta det ske. Det finns varför vi blir stående med, utan svar, ibland kanske det får vara nog, att vi får acceptera att det finns varför utan därför, men genom det får vi vandra under Guds välsignande hand. Men trots detta kan vi som kvinnan framför mig låta oss gå mot Jesus i våra liv.

Så den välbärgade Tessfai, skulle kunna säga ”Jag har allt jag behöver, varför behöver jag Gud?” En fråga som också kan vara vår, jag har det jag behöver, jag kan leva ett gott liv utan Gud. Men då kommer ju frågan, vad som verkligen är värt i livet, om lyckan finns i pengar och om lyckan här utan Gud är värd att inte få förtrösta på löftet om en räddning? För Tessfai var svaret uppenbarligen nej, jag kände honom så jag vet att hans tro på Jesus bar hans liv, och att välsignelse för honom inte kunde mätas i pengar. Utan att leva i guds välsignelse var något helt annat mycket större och mycket viktigare. Den frågan får vi också ställa till oss själv denna dagen, vad prioriterar vi i våra liv, vill vi leva så att hjärtat tror och munnen bekänner?

När vi börjar ett nytt år, som jag hoppas för mig likväl som er blir i Jesu namn ja då tror jag vi alla önskar att få leva i Guds välsignelse: Gång på gång få vi sändas ut i våra liv med de ord som Gud gav Moses att förmedla till Aron och hans söner, ja dvs. präster genom alla tider, ord som inte säger något om rikedom, framgång och hälsa, men löften så mycket större och viktigare. För i den välsignelsen som vi fått från Gud finns löftet om beskydd, nåd och frid och kanske störst av allt att Gud vänt sitt ansikte mot oss, att han vänt sin blick till oss, till dig och mig. Vi får om vi vill leva vårt 2009 under Guds välsignelse och i hans blickfång.